

അല്ലാഹുവിന്റെ സംസാരം (الكلام)

ഗ്രന്ഥകർത്താവ്: ശൈഖ് മുഹമ്മദുബ്ദുസ്സാലിഹ് അൽ-ഉമൈൻ (رحمة الله)
അവലംബ ഗ്രന്ഥം: شرح لمعة الاعتقاد الهادي إلى سبيل الرشاد
വിവർത്തനം: അബ്ദുൽ ലത്തീഫ് സുല്യമി മാറഞ്ചേരി

അല്ലാഹു പറയുന്നു:

وَكَلَّمَ اللَّهُ مُوسَى تَكْلِيمًا

“അല്ലാഹു മുസയോട് സംസാരിക്കുകയും ചെയ്തു” (നീസാഅ് 164).

مِنْهُمْ مَنْ كَلَّمَ اللَّهُ

“അല്ലാഹു (നേരിൽ) സംസാരിച്ചിട്ടുള്ളവർ അവരിലുണ്ട്” (ബഖറ: 253).

നബി(ﷺ) പറഞ്ഞു:

“അല്ലാഹു തന്റെ കൽപ്പന ബോധനം നൽകാൻ ഉദ്ദേശിച്ചാൽ അവൻ വഹ്യാമായി സംസാരിക്കും” (ഇബ്നു ഖുസൈമ, ഇബ്നു ജരീർ, ഇബ്നു അബീ ഹാതിം)

അല്ലാഹുവിന്റെ സംസാരം അത് അവൻ അനുയോജ്യമായ വിധത്തിലും യഥാർത്ഥത്തിലുള്ളതും തന്നെയാണ്. അവന്റെ ഉദ്ദേശ്യമനുസരിച്ച് അതിന് അക്ഷരങ്ങളും കേൾക്കപ്പെടുന്ന ശബ്ദവുമുണ്ടായിരിക്കുന്നതാണ്.

അത് അവന്റെ ഉദ്ദേശ്യമനുസരിച്ചാണ് എന്നതിനുള്ള തെളിവാണ് താഴെ പറയുന്ന ആയത്:

وَلَمَّا جَاءَ مُوسَى لِمِيقَاتِنَا وَكَلَّمَهُ رَبُّهُ

“നമ്മുടെ നിശ്ചിത സമയത്തിന് മുസ വരികയും നമ്മുടെ രക്ഷിതാവ് അദ്ദേഹത്തോട് സംസാരിക്കുകയും ചെയ്തപ്പോൾ ” (അഅ്റാഫ് 143)

ഇവിടെ സംസാരമുണ്ടായിട്ടുള്ളത് മുസയുടെ വരവിന് ശേഷമാണ് എന്നത് അല്ലാഹുവിന്റെ ഉദ്ദേശ്യവുമായി ബന്ധപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതാണ്.

അപ്രകാരം തന്നെ ഇനിപറയുന്ന ആയത്ത് അക്ഷരങ്ങളാണ് അതോടൊപ്പം അത് അല്ലാഹുവിന്റെ സംസാര(الكلام)വുമാണ്.

يَمْوَسَىٰ ۖ إِنِّي أَنَا رَبُّكَ

“ഓ, മുസാ തീർച്ചയായും നാം താങ്കളുടെ രക്ഷിതാവാണ്” (ത്വാഹ: 11, 12)

അല്ലാഹുവിന്റെ സംസാരത്തിന് ശബ്ദമുണ്ടായിരിക്കും എന്നതിന് അല്ലാഹുവിന്റെ വചനം തന്നെ തെളിവാണ്:

وَنَدَّيْنَاهُ مِنْ جَانِبِ الطُّورِ الْأَيْمَنِ وَقَرَّبْنَاهُ نَجِيًّا

“പർവ്വതത്തിന്റെ വലതുഭാഗത്ത് നിന്ന് നാം അദ്ദേഹത്തെ വിളിക്കുകയും, രഹസ്യസംഭാഷണത്തിനായി നാം അദ്ദേഹത്തിന് സാമീപ്യം നൽകുകയും ചെയ്തു” (മറിയം 52).

വിളിക്കലും സംഭാഷണവും ശബ്ദം കൂടാതെ കഴിയുകയില്ല എന്നത് വാസ്തവവുമാണ്.

നബി(ﷺ) പറഞ്ഞതായി അബ്ദുല്ലാഹുബ്നു ഉനൈസിൽ നിന്നും ഇപ്രകാരം റിപ്പോർട്ട് ചെയ്യുന്നു:

:

“അല്ലാഹു സൃഷ്ടികളെയെല്ലാം ഒരുമിച്ചുകൂട്ടിയ ശേഷം അകലെ നിന്നു അടുത്തുനിന്നെന്ന പോലെ കേൾക്കാൻ കഴിയുന്ന ശബ്ദത്തിൽ അവൻ വിളിച്ചുപറയും ‘ഞാനാണ് രാജാധികാരി. ഞാനാണ് വിധികർത്താവ് എന്ന്’ (ബുഖാരി, പരമ്പര കൂടാതെ ഉദ്ധരിച്ചത്). ഫത്ഹുൽബാരിയിൽ പ്രസ്തുത ഗ്രന്ഥകർത്താവ് പറയുന്നു, ഇത് (ബുഖാരി തന്റെ) അദബുൽ മുഹ്റദിൽ ഉദ്ധരിച്ചിട്ടുണ്ട്, അപ്രകാരംതന്നെ അഹ്മദും(ﷺ) അബൂയഅ്ലയും (ﷺ) അവരുടെ മുസ്നദുകളിലും ഇത് മറ്റു രണ്ട് വഴികളിലൂടെയായി ഉദ്ധരിക്കുന്നുണ്ട്.

അല്ലാഹുവിന്റെ സംസാരം പഴയതും പുതിയതുമുണ്ട്. പഴയത് കൊണ്ട് ഉദ്ദേശിക്കുന്നത് അല്ലാഹു പണ്ട് മുതലേതന്നെ സംസാരമുള്ളവനാണ്. അത് മുമ്പ് ഇല്ലാതിരുന്നതും ശേഷം പിന്നീട് ഉണ്ടായതുമല്ല എന്നർത്ഥം. എന്നാൽ പുതിയതാണ് എന്നതുകൊണ്ടു ദൃശ്യമാകുന്നത് അവന്റെ സംസാരം തന്റെ ഉദ്ദേശത്തിനനുസരിച്ച് ഉദ്ദേശിക്കുന്ന സമയവുമായി ബന്ധപ്പെട്ടും ഉണ്ടാകുന്നു എന്നതാണ്.

അല്ലാഹുവിന്റെ സംസാര വിഷയത്തിൽ അഹ്ലുസ്സുന്നത്തുമായി വിയോജിക്കുന്നവർ

ഈ വിഷയത്തിൽ അഹ്ലുസ്സുന്നത്തുമായി വിയോജിക്കുന്നവർ നിരവധിയുണ്ട് അവയിൽനിന്നും രണ്ട് കക്ഷികളെ മാത്രം നാം ഇവിടെ എടുത്തു പറയുകയാണ്.

ഒന്ന്, ജഹ്മികൾ: ഇക്കൂട്ടരുടെ വാദം സംസാരം അതൊരിക്കലും അല്ലാഹുവിന്റെ വിശേഷണമാണെന്ന് പറഞ്ഞുകൂടാ. അത് അല്ലാഹുവിന്റെ സൃഷ്ടികളിൽ () ഒന്നാണ്. അതല്ലാഹു വായുവിൽ () സൃഷ്ടിക്കുന്നു. അതല്ലെങ്കിൽ എവിടെയാണോ കേൾക്കപ്പെടുന്നത് അവിടെ അവൻ സൃഷ്ടിക്കുന്നു. അതവന്റെ സൃഷ്ടി വൈഭവത്തിലാണ് ചേർക്കപ്പെടുന്നത്. അതല്ലെങ്കിൽ അല്ലാഹുവിന്റെ ഒട്ടകം (), അല്ലാഹുവിന്റെ ഭവനം () എന്നതുപോലെ അവന്റെ മഹത്വത്തിലേക്ക് ചേർക്കപ്പെടുന്നതിലാണ് അതുൾപ്പെടുക!

നാമതിനെ താഴെ പറയുംപ്രകാരം ഖണ്ഡിക്കുന്നു:

1. അത് പൂർവ്വികർ ഐക്യകൾനേ പറഞ്ഞതിന് () എതിരാണ്.
2. അതിനോട് ബുദ്ധിക്ക് യോജിക്കാൻ കഴിയുന്നില്ല. കാരണം സംസാരം സംസാരിക്കുന്നവന്റെ ഒരു വിശേഷണമാണ് അല്ലാതെ അതൊരിക്കലും സംസാരിക്കുന്നവനിൽനിന്നും വേർപെട്ട് സ്വന്തമായി നിലനിൽക്കുന്ന ഒന്നല്ല.
3. അല്ലാഹുവിൽനിന്നും

إِنِّي أَنَا اللَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا أَنَا فَاعْبُدْنِي

“തീർച്ചയായും ഞാനാണ് അല്ലാഹു. ഞാനല്ലാതെ ഒരാറാധുനുമില്ല, അതുകൊണ്ട് നീ എന്നെയാരാധിക്കുക.” (താഹ: 14)

എന്ന് മൂസാ നബി (ﷺ) കേട്ടു. ഇത് അല്ലാഹുവല്ലാതെ മറ്റൊരാളിലും പറഞ്ഞതായിരിക്കാൻ അസംഭവ്യമായ കാര്യമാണ്.

രണ്ട്, അശ്അരികൾ: ഇവർ പറയുന്നത് അല്ലാഹുവിന്റെ സംസാരം () എന്നത് അല്ലാഹുവിന്റെ മനസ്സിൽ നിലനിൽക്കുന്ന ¹ ഒരു ആശയം മാത്രമാണ്. അതിന് അല്ലാഹുവിന്റെ ഉദ്ദേശവുമായി യാതൊരു ബന്ധവുമില്ല. എന്നാൽ കേൾക്കപ്പെടുന്ന ശബ്ദവും അക്ഷരങ്ങളും അല്ലാഹുവിൽനിന്നുള്ള ആശയത്തെ പ്രകടിപ്പിക്കാനുള്ള ഒരു മാധ്യമം മാത്രമാണ്.

താഴെപറയും വിധം നാമതിനെ ഖണ്ഡിക്കുന്നു:

- 1, മുൻഗാമികളുടെ ഏകകണ്ഠമായ അഭിപ്രായത്തിന് () എതിരായ വാദമാണത്.

¹ അഥവാ ആന്തരികമായ

2, അത് തെളിവുകൾക്ക് എതിരാണ്. കാരണം അല്ലാഹുവിന്റെ സംസാരമാണ് നാം കേൾക്കുന്നത്. അതിന്റെ ശബ്ദം മാത്രം അല്ലാതെ അവന്റെ മനസ്സിലുള്ള ആശയത്തെ നാം കേൾക്കുന്നില്ല.

3, അത് നാം സ്വീകരിക്കുന്നതിന് എതിരാണ്. കാരണം സംസാരിക്കുന്നവൻ ഉച്ചരിക്കുന്ന പദങ്ങളാണ് നാം സ്വീകരിക്കുന്നത് അല്ലാതെ സംസാരിക്കുന്നവൻ തന്റെ മനസ്സിൽ മറച്ചുവെക്കുന്ന ആശയമല്ല.

ഗ്രന്ഥകാരന്റെ സംസാരത്തെ സംബന്ധിച്ച സംസാരത്തിനൊരു അടിക്കുറിപ്പ്

അദ്ദേഹത്തിന്റെ: **مَنْكُمُ بِلَا مَقِيْدٍ** (അവൻ പണ്ടേയുള്ളത് സംസാരിക്കുന്നവനാണ്) എന്ന വാക്ക്, അതായത് അവൻ അല്ലാഹു പണ്ടേയുള്ള സംസാരം പുതിയ സന്ദർഭവുമായി ബന്ധപ്പെട്ട് സംസാരിക്കുന്നവനാണ്. ഈ ഒരർത്ഥം മാത്രമാണ് അഹ്ലുസ്സുന്നത്തി വൽ ജമാഅത്തിന്റെ ആശയമായി പറയാൻ സാധ്യമാവുക. ബാഹ്യാർത്ഥത്തിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ വാക്കുകളിൽ അല്ലാഹുവിന്റെ സംസാരം പഴയതും പുതിയതുമാണ് എന്ന് കാണുന്നുണ്ടെങ്കിലും അത്കൊണ്ടുള്ള ഉദ്ദേശ്യം മേൽ പറയപ്പെട്ടതാണ്.

മൂസ (**عليه السلام**) യാതൊരു മാധ്യമവും കൂടാതെ അല്ലാഹുവിന്റെ വാക്ക് കേട്ടു എന്ന് അദ്ദേഹം പറഞ്ഞത്: അല്ലാഹുവിന്റെ താഴെ പറയുന്ന വചനത്തെ ഉദ്ദേശിച്ചാണ്.

وَأَنَا اخْتَرْتُكَ فَاسْتَمِعْ لِمَا يُوحَىٰ

“താങ്കളെ നാം തിരഞ്ഞെടുത്തിരിക്കുന്നു. അത്കൊണ്ട് ബോധനം നൽകപ്പെടുന്നത് ശ്രദ്ധിച്ചുകേൾക്കുക.” (താഹ 13)

ജിബ്രീൽ കേട്ടു എന്ന അദ്ദേഹത്തിന്റെ വാക്ക് കൊണ്ടുള്ള ഉദ്ദേശ്യം ഇപ്രകാരമാണ്:

قُلْ نَزَّلَهُ رُوحُ الْقُدُسِ مِنْ رَبِّكَ

“പറയുക പരിശുദ്ധാത്മാവ് നിന്റെ രക്ഷിതാവിൽനിന്ന് അത് ഇറക്കിയിരിക്കുന്നു” (നഹ്ൽ 102)

അപ്രകാരംതന്നെ തന്റെ ദൂതന്മാരിൽനിന്നും മലക്കുകളിൽനിന്നും ചിലർക്കവൻ അനുവാദം നൽകിയിരിക്കുന്നു എന്നതിൽ മലക്കുകൾ എന്നത് കൊണ്ടുള്ള ഉദ്ദേശ്യം നബി(**عليه السلام**) പറഞ്ഞു:

.. مَاذَا قَالَ رَبُّكُمْ

“എന്നാൽ നമ്മുടെ രക്ഷിതാവ് ഒരുകാര്യം തീരുമാനിച്ചു കഴിഞ്ഞാൽ സിംഹാസന വാഹകർ (മലക്കുകൾ) തസ്ബീഹ് (കീർത്തനങ്ങൾ) ചൊല്ലും, പിന്നീട് അവർക്കടുത്തുള്ള ആകാശത്തുള്ളവരും തസ്ബീഹ്ചൊല്ലും, അങ്ങനെ ഒന്നാം ആകാശത്തുള്ളവർ വരെ അതെത്തും. അപ്പോൾ സിംഹാസന വാഹകർക്കടുത്തുള്ളവർ സിംഹാസന വാഹകരോട് ചോദിക്കും ‘എന്താണ് നിങ്ങളുടെ രക്ഷിതാവ് പറഞ്ഞത്’ (സബഅ് 23) എന്ന്, അപ്പോളവർ അവർക്ക് അത് പറഞ്ഞുകൊടുക്കുന്നതാണ്” (മുസ്ലിം).

എന്നാൽ ദൂതന്മാർ എന്നതിൽ, അല്ലാഹു മുഹമ്മദ്നബി(ﷺ)യോട് ആകാശാരോഹണ രാത്രിയിൽ സംസാരിച്ചുകാര്യം സ്ഥിരപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതുമാണ്.

അല്ലാഹു വിശ്വാസികളോടും വിശ്വാസിനികളോടും സംസാരിക്കുന്നതാണ്. അബൂസഹൂദിൽ ഖുദ്രിയ്(ﷺ)ൽനിന്ന്, നബി(ﷺ) പറഞ്ഞു:

“അല്ലാഹു സ്വർഗ്ഗക്കാരോട്, അല്ലയോ സ്വർഗ്ഗവാസികളേ എന്ന് വിളിക്കും, അന്നേരം അവർ നാഥാ ഞങ്ങളിതാ വിളിക്കേട്ടിരിക്കുന്നു; ഞങ്ങൾ സന്നദ്ധരായിരിക്കുന്നു എന്ന് പറയും” (മുതഫഖുൻ അലൈഹി)

അവൻ അവർക്കനുവാദം കൊടുക്കുകയും അവരപ്പോൾ അവനെ സന്ദർശിക്കുന്നതു മായിരിക്കും. അബൂഹുറൈറ(ﷺ)ൽനിന്ന്, നബി(ﷺ) പറഞ്ഞു:

...

“സ്വർഗ്ഗക്കാർ സ്വർഗ്ഗത്തിൽ പ്രവേശിച്ചുകഴിഞ്ഞാൽ അവരുടെ പ്രവർത്തനങ്ങളുടെ ശ്രേഷ്ഠതയനുസരിച്ച് അവർ സ്വീകരിക്കപ്പെടുന്നതാണ്. പിന്നീടവർക്ക് ദുനിയായിലെ വെള്ളിയാഴ്ചയുടെ കണക്കിൽ അനുവാദം നൽകപ്പെടുന്നതായിരിക്കും, അപ്പോളവർ തങ്ങളുടെ നാഥനെ സന്ദർശിക്കുന്നതായിരിക്കും” (ഇബ്നുമാജഃ, തുർമുദി അദ്ദേഹമിത് ഗരീബ് (ന്യൂനതയുള്ളത്) ആയിട്ടാണ് രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ളത്. അൽബാനി(ﷺ) ഇതിനെ ദുർബ്ബല ഹദീസായിട്ടാണ് കണ്ടിട്ടുള്ളത്)

അപ്രകാരം, അല്ലാഹു വഹ്യാലായി സംസാരിച്ചാൽ അതിന്റെ ശബ്ദം വാനലോകത്തുള്ളവർ കേൾക്കുമെന്ന ഇബ്നു മസ്ഊദ്(ﷺ) നബി(ﷺ)യിൽനിന്ന് റിപ്പോർട്ട് ചെയ്യുന്നതായി

പറഞ്ഞത്: അവർ മാത്രമാണ്, മേൽപറയപ്പെട്ട പദം എനിക്ക് കാണാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. എന്നാൽ ഇബ്നുഖുസൈമ: തന്റെ കിതാബുത്തൗഹീദിൽ പരമ്പരയോടുകൂടി പറഞ്ഞിട്ടുള്ളത് ‘വാനലോകക്കാർ ആകാശത്തിന് മുഴക്കം കേൾക്കും’ എന്നാണ്. എന്നാൽ മുകളിൽ പറഞ്ഞതായ പദത്തോടുകൂടിയുള്ളത് നവാസുബ്നു സംആനിൽ നിന്നും റിപ്പോർട്ട് ചെയ്യുന്ന ഹദീസാണ്. അതിങ്ങനെയാണ്:

“അല്ലാഹു ഒരുകാര്യം വഹ്യായി അറിയിക്കാൻ ഉദ്ദേശിച്ചാൽ അവൻ അത് വഹ്യായി സംസാരിക്കും, അവൻ സംസാരിച്ചാൽ ആകാശം കിടിലംകൊള്ളുന്നതായിരിക്കും അതല്ലെങ്കിൽ അല്ലാഹുവിനെ പേടിച്ച് വിറകൊള്ളുന്നതായിരിക്കും എന്നാണ് പറഞ്ഞത്. വാനലോകത്തുള്ളവർ അത് കേൾക്കുമ്പോൾ ബോധരഹിതരാവുകയും ചെയ്യും” (ഇബ്നുഖുസൈമ, ഇബ്നു അബീ ഹാതിം).